

Опитомената дива коза.

По Андрей Немоевски.

Лѣсничеятъ я донесе отъ гората, плашлива и тревожна. Отъ най-малкия шумъ тя треперѣше като трепетликовъ листъ и се криеше. Голѣмитѣ кѣжши кучета се хвърлиха срѣщу ѝ съ бѣсенъ лай и пазачътъ съ мъжа успѣ да ги вкара въ колибата имъ. Марийка почна да милва козата, да я гали, донесе ѝ млѣко и горката полека-лека навикна, започна по-весело да оглежда наоколо и даже почна да скача. Слѣдъ нѣколко дни тя свободно тичаше изъ кѣщи и градината, а подиръ нѣколко мѣсеца не се боеше отъ кучетата, които тичаха къмъ нея съ скимтене.

По цѣли часове Марийка прѣкарваше въ края на алеята, при врачката, отдѣто се започваше гората. Козата лежеше при нейнитѣ крака. Тя се заглеждаше въ очитѣ на Марийка съ своя нѣженъ, пълненъ съ довѣрие погледъ. Задъ водата шумѣше гората, — тамъ бѣше свободата, тамъ бѣха нейнитѣ другарки — дивитѣ кози. Но на козата не ѝ се искаше да иде тамъ, въ гората, на свобода, при другарки. Тя лежеше въ краката на Марийка и я гледаше въ очитѣ. Марийка бѣше нейна другарка.

Увѣхнаха цвѣтята, пожълтѣха листата, потъмнѣ небето и мрачна стана елховата гора. Послѣ завалѣ снѣгъ и земята се покри съ бѣла пелена. А козата все растѣше и растѣше. Слѣдъ силнитѣ мразове изново подухна топлина, припече слънце, снѣгътъ почна да се топи. Настѣпваше пролѣтътъ, която облѣче земята съ зелена прѣмѣна и я украси съ цвѣтя. И Марийка изново седѣше край врачката, а козата лежеше при нейнитѣ крака. Но козата станала голѣма, все по-често и по-често обръщаше глава къмъ гората, душеше и се оглеждаше. Веднажъ прѣзъ лунна вечеръ козата бѣше по-безпокойна отъ